бавенъ ходъ, биха увиснали сега на нея, сторили всичко възможно, за да я спратъ завинаги на едно и сѫщо мѣсто . . .

Ето, още петь мннути . . . Още петь . . . И часовникътъ прозвънява на три четвърти . . . Значи, още четвърть . . . Началникътъ захвърля писалката, напуща кабинета си и отива при касиера, за да го разсѣе съ своята утеха . . . Какво пъкъ? Може въ пачкитѣ съ пари, пратени отъ централата, да е станала грѣшка . . . Най-сетне и тамъ хора ги броятъ . . . Но думитѣ не помагатъ. Касиерътъ, вторачилъ погледъ къмъ вратата, не го слуша. Неговата мисъль е скована само върху единъ въпросъ: свършиха ли се честнитѣ хора въ тая страна, за да бѫде причисленъ той не по своя вина къмъ безчестнитѣ? . . . А вънъ дъждътъ ръми, ръми . . .

Нѣкой протропа на плочника отвънъ, за да снеме кальта отъ нозетѣ си, и се втурна стремглаво къмъ прозорчето на касиера, като тръшна вратата задъ себе си . . .

— Г-нъ касиеръ, Вие сте ми надчели 10,000 лева! Касиерътъ скача въ изненада, вторачва се въ дошлия и пада безсиленъ на стола си. Той не чува думитѣ, не вижда и купчината банкноти, сложени на площадката предъ него. Отъ очитѣ му текатъ благословенитѣ сълзи на безименната радость, които могатъ да проливатъ само тия, които сѫ свърнали отъ пѫтя на смъртьта по пѫтя на живота . . .

Слисанъ и трогнатъ, началникътъ гледа мургавия младежъ, който все още не може да разбере, защо касиерътъ не прибира паритѣ.

— Вие сте учитель?

— Да.

— И пѫтувате отъ това далечно село и въ тая киша на свои срѣдства?

— Да.

Началникътъ грабва нѣколко банкноти отъ натрупанитѣ и му ги подава.

Учительтъ му тласва рѫката.

— Г-нъ Началникъ, за какъвъ ме вземате Вие? . . .

* * *

Буря отъ рѫкоплескания и възторжени възгласи последва писмото. И, като по даденъ знакъ всички зашарватъ съ очи къмъ виновника на тоя тъй рѣдъкъ за днешнитѣ времена подвигъ. Но де е той? . . . Нѣма го . . .

Тогава чакъ всички си спомнихме за сѣнката, която мина между насъ, и която не се яви до края на конференцията . . .